

SÁRA MICHALIČKOVÁ, 18 ROKOV, GYMNÁZIUM, ŠKOLSKÁ 2, 018 41

DUBNICA NAD VÁHOM

Nočný motýľ a oheň

Nočný motýľ
V noci žije
A predsa ho svetlo fascinuje
- Oheň

Motýľ opatrne letí bližšie
Bližšie k nemu
Cíti jeho teplo
Cíti jeho nehu

Obdivuje ho
Oheň dokonalým sa zdá
Rozžiari všetko, čo je v jeho blízkosti
Schopnosť všetkých zahriať má

Je tak nádherný
Keby taký mohol byť aj motýľ...
Lenže on, obyčajný, bezvýznamný
Nočný motýľ, sivý, nevýrazný
Nikdy sa mu nevyrovná
Ani na moment, ani na pár chvíľ

Nikdy nikoho nezahreje
Ani telesne, ani pri srdci
Rozžiariť jednoducho nevie
Ani len niečiu tvár
Načo tu vlastne je?
Možno len aby dokonalosť ohňa obdivoval...

Motýľ stále bližšie poletuje
Všetko naokolo spomaľuje
Sú len oni dvaja

Nočný motýľ a oheň

Neexistuje preňho nič krajšie
Letí stále bližšie
a bližšie
a bližšie...

Odrazu je príliš blízko
Jeho dokonalé teplo - páli
Jeho dokonalé svetlo - oslepuje
Jeho dokonalosť mu bolesť spôsobuje

Oheň ho pohltí
Dýchať mu nedá
Horiaca silueta uprostred celej tej nádhery
Pomaly klesá a padá
a padá...

V úžase obklopený tým, čo ho fascinuje...
To, čo miloval, ho pomaly zabije...

Sen

Ked' večer nastane
Spoja sa naše dlane
Začnú nám oči klipkať
Ostaňme ďalej vedľa seba ležať
Na viečka nám sadá spánok
V našich srdciach rozhorieva plamienok
Už začína svitať
Čo sa to s tebou stalo?
Začínaš sa pomaly rozplývať
Zisťujem, že už je ráno
A mne sa to celé iba zdalo...

Stratená

Nechala si ma tam samu, nepochopenú
Vzdala si to bez boja
Bolo pre teba jednoduchšie pridať sa k davu
Než so mnou bojovať proti nim, ty a ja

Ako si sa zmenila...
Z očí ti zmizla iskierka radosti
Zabudla si sa smiať
akoby si to už ani nebola ty

Stratila som najlepšiu priateľku
Stratila som to posledné čo som mala - teba
Stratila som sestru
Stratila som časť seba

Si tak chladná...
Nehybne ležíš v ľadovom snehu
Vyprcháva z teba život
Kedy si stratila všetku tú nehu

Tvoj jedinečný úsmev a smiech
Všetka tá radosť zo života...
Vytratila sa tvoja vôňa
Náš koráb snov stroskotal

Stálo ti to za to?
Vzali ti to, čo z teba robilo Teba
Prišla si o všetko
Zradila si samu seba

Bolo to neznesiteľné

Dívať sa na teba s vedomím, že nie je nič, čo by som mohla urobiť

Dívať sa, ako si stratená vo svojich myšlienkach a nemáš nikoho,

kto by ti to pomohol zastaviť

Všetko to bolo už dávno stratené...

Zostala si tam úplne sama

Uprostred temného lesa sa k tebe zakrádajú vlci

Už tu pre teba nik nezostal

Už ti niet pomoci

Ja som ti nemohla pomôcť

Medzi nami sa vytvorila príliš hlboká priepasť

Zamrzla si tam

A ja som sa na to musela pozerat'

Jeseň

Celkom zdrvená z vlastných problémov a všetkého, čo ma trápi,
zájdem na to isté miesto ako vždy s nádejou, že sa mi polepší.

Rozhliadnem sa vôkol seba.

Snáď uprostred nekončiaceho lesa nájdem pokoj a kúsok neba.

Nik tu nie je, nuž sa bez okolkov zvalím do opadaného jesenného lístia.
Naskytne sa mi nádherný pohľad, v bruchu sa mi zachveje motýlik šťastia.

Cez hýrivé lístie, čo ešte len tak tak drží na stromoch,
jemne presvitá bojzlivé slniečko.

Odráža všetky farby cez žltú až po sýtočervenú.

Zhlboka sa nadýchnem a ďakujem Bohu za túto chvíľu čarovnú.

Ach, tá dokonalá vôňa jesene...

Nemohla by byť príroda po celý rok v takejto krásnej premene?

Znova mi v hlave začnú vrtat' starosti.

Posadím sa. Prečo som taká opustená? Prečo je v mojom živote tak málo radosti?

Odrazu mi do tváre udrie prudký vietor. Až taký prudký, že mi chvíľu trvá, kým sa
nadýchnem.

Taký pokoj tu doteraz bol... Všade dookola sa rozvíri lístie.

„Dievčatko krásne, čo sa deje? Prečo znova smútiš?

Čo nevidíš, že týmito myšlienkami sa len k depresiám rútiš?“

Stuhne mi krv v žilách. „Kto to hovorí? Kto ma to straší?

Či to už ožívajú moje nočné mory?“

„Ach dievčinka premilá... Kdeže!

To len hlas lesa sa ti snaží pomôcť, nuž usmej sa že.“

„Drahý les, ako mi len ty chceš pomôcť? Len ma nechaj obdivovať krásu jesene
a nerozprávaj sa so mnou, nech sa necítim ešte viac zmätene...“

„Keď tak ľúbiš krásnu jeseň bez cieľa,
môžem urobiť jedinú vec pre teba?

Vedela si, že toho máte dosť spoločného? Nie si teraz trochu smutná, že si znova padala?

Nechcela by si sa cítiť znova tak, ako keď si lietala?

Všimni si jesenné lístie. To predsa padá tiež.

Nevadí to, veď je to krásne, vieš?

Všimni si, ako ladne padá. Vo vzduchu tancuje,

kým môže si to užije,

potom si spokojne na zem sadá a oddychuje...“

Zamyslím sa. Nestihnem nič povedať, hlas pokračuje:

„Myslela si, že si zvláštna, keď si tak unesená farbami.

Že si tu ostala posledná medzi čiernobielymi dušami.

Jeseň ti chce dokázať, že to tak nie je.

Že ešte jedna farebná duša na svete žije.

Hľadáte sa navzájom ani o tom neviete.

No neboj sa, drahá moja. Jedného dňa sa vaša cesty stanú jednou a vy sa stretnete...

Tiež miluješ vôňu dažďa, ak sa nemýlim. Zmoknuté jesenné lístie sa snaží napodobniť

vôňu tvojich zmoknutých vlasov. Vravnel som im, že je to ťažké docieliť...

Nuž, moja princezná, nebuď smutná, kedykoľvek znova príď.

V živote čo najviac radosti vid'

a šťastie do svojho života pozvi...“

„Drahý les! Veľká vďaka ti! Máš pravdu, už ani tak nesmútim.

Prosím, aj nabadúce sa mi ozvi...“

O smutnom Kráľovi morí

Smutný Kráľ morí sedel na brehu
Krásnu vílu zbadal v okamihu
Pýta sa jej, či si ho nechce vziať
Celé prekrásne more by mohla mať

Ona sa len zasmaje
Vraj už kráľovnou je
Lesným vílam vládne
Nechce s ním žiť na mora dne

Tam, kde býva, nádherne je
Pri západe slnka s vílami tancuje
V ten moment zmizla, odišla,
Smutný Kráľ premýšľal

Zavolať si svojich radcov na pomoc
Na premýšľanie im dal celú jednu noc
Ráno mu radcovia povedali svoj plán
A smutný Kráľ svojim vodám rozkaz dal:

„Pripravte mi cestu
Idem si po nevestu!“
Keď ho víla zbadala
Kadeľahšie sa rozbehla

A tak smutný Kráľ za ňou putoval
Za sebou jazerá slz nechával.